

Alte volume ale autoarei:
Școala secretă a dragonilor

We know
books

Școala secretă a dragonilor – Dragonul cu coarnele de argint

Emily Skye

ȘCOALA SECRETĂ A DRAGONILOR

Întoarcerea celui de-al șaptelea clan
Volumul 3

Ilustrații de Pascal Nöldner

Traducere de Mircea Dragoman

Editura Nomina

— **A**ici sus, Henry!
Henry zăcea întins pe malul iazului cu nuferi. Se sprijinea comod de pieptul lui Phoenix și se holba la cerul nopții. Depart, departe de tot, o descoperi pe Lucy, care se balansa în echilibru pe vârful cozii Dansatoarei Valurilor. Dragonul femelă își întinsese aripile și părea că aproape plutește la punct fix.

Lucy își îndoi genunchii și se pregăti de un salt. Coada Dansatoarei Valurilor se arcui și o catapultă în înaltul cerului. Lucy execută un looping dublu pe fundalul lunii pline și țâșni apoi ca o săgeată în jos. După câteva secunde, străpunse suprafața ca de cerneală neagră a apei iazului cu nuferi. Picăturile de apă străluceau în lumina lunii ca niște perle argintate.

Henry și ceilalți călăreți ai dragonilor o aplaudară. Lucy ieși din apă cu un zâmbet larg pe față și înotă până la mal.

— Șase puncte din zece posibile, spuse Henry, în timp ce Lucy se așeză lângă el.

— Poftim? strigă ea indignată și-și scutură pletele ude. Săritura asta a fost de cel puțin nota zece!

Henry se feri rânjind de picăturile de apă.

Săriturile la miezul nopții reprezentau o tradiție străveche a clanului Duffy. În nopțile de vară, când era senin, călăreții și dragonii clanului lui Lucy se întâlneau la miezul nopții pentru a executa sărituri cât mai îndrăznețe în micuțul, dar, în același timp, adâncul lac vulcanic. Întâlnirile lor erau strict secrete.

De fapt, toată lumea știa despre ele. Chiar și profesorii lor, numiți masteri, mai închideau binevoitori ochii, iar câteodată veneau și elevi ai celorlalte clanuri, pentru a-i admira pe cei din clanul Duffy în timpul săriturilor.

La fel și Henry. Îi făcea plăcere să o privească pe Lucy cum se aruncă de la înălțimi amețitoare în apă. Chiar dacă asta însemna ca a doua zi să picotească obosit în timpul cursurilor și să priceapă cu mult mai puțin decât de obicei.

Lucy se trânti în iarbă lângă el. Era vară, dar asta nu însemna prea mult la Șapte Focuri. Și cu siguranță nu erau mai mult de 15 grade Celsius. Pielea de pe brațele și picioarele lui Lucy se

făcu de găină și buzele ei aveau culoarea afinelor. Dar, cu toate astea, părea că nu-i este frig. Henry cunoștea aceste lucruri. Părea că Lucy nu simțea frigul.

— Odată și odată o să-ți vină de hac, îi spuse el plin de reproș și-i întinse prietenei sale un prosop.

Dansatoarea Valurilor ateriză de parcă ar fi chemat-o direct în fața lor, deschise larg botul și își învălui călăreața cu răsuflarea ei fierbinte.

Lucy se lăsă zvântată de dragonul ei ca de un uriaș aparat de uscat părul. Oftă mulțumită:

— Ah, asta este întotdeauna partea cea mai bună la săriturile de la miezul nopții.

Se lăsă pe spate și se ghemui lângă Henry, la pieptul lui Phoenix.

De-ar putea să stăm așa pentru totdeauna, gândi Henry, în timp ce în fața lui se înfipse unul dintre băieții mai mari Stewart Todd.

— Ce mai caută neobrăzatul ăsta din nou pe aici? se răsti acesta la el.

— Ia vezi-ți tu de treaba ta! sări Lucy la el.

— Nu te enerva..., încercă Henry să o calmeze pe prietena lui.

Pentru Henry nu era nimic nou, cu toate că nu reușise să se obișnuiască cu atitudinea aceasta. De când toți cei de la Șapte Focuri aflaseră despre talentul lui, trăia mereu asemenea momente. Henry era un vorbitor cu dragonii. Poseda talentul de a stabili o legătură nu numai cu dragonul său, ci și cu toți ceilalți.

Și asta nu prea era pe placul tuturor. În Evul Mediu, ar fi fost onorat ca Vorbitor de Aur de către alianța celor de la Șapte Focuri. După ce Lady Blackstone abuzase de talentul ei și încercase să supună voinței ei toți dragonii și pe toți călăreții acestora, acest dar era privit cu ochi foarte critici.

— Ar trebui să-ți alegi cu mai multă grijă prietenii, îi spuse Stewart lui Lucy și arătă cu bărbia înspre Henry.

Henry clocotea. Își aminti de sfatul lui Master Duncan: *Nu te lăsa provocat de nimeni și ai încredere în prietenii tăi!* Așa că strânse din dinți și ignoră jignirea venită din partea lui Stewart.

Phoenix își întinse gâtul. În ultimele trei luni, luase serios în greutate. Era încă mai mic decât Happy, cel mai mare dintre dragonii de foc, dar îi întrecea cu mai multe capete pe cei din celelalte rase.

Ce vrea puștiul ăsta? se auzi o voce în capul lui Henry. *Să se joace?*

— Nu... în orice caz, nu cu noi, răspunse Henry.

Păcat, mormăi Phoenix plictisit și se întinse din nou comod pe iarba ce creștea în jurul iazului cu nuferi.

— Ia dă-te tu la o parte, Stewart, din razele lunii!, spuse la fel de plictisită Lucy și se sprijini de pieptul lui Phoenix.

Stewart trase aer în piept pentru a răspunde, dar se răzgândi și se îndepărtă clătînând din cap.

Marc, unul dintre jucătorii de dragonbol ai Spărgătorilor Norilor, auzise totul și se apropie de ei:

— Nu-ți face gânduri rele, Henry!, îi spuse el încurajator. Cu cât se apropie examenul de absolvire, cu atât se înrăutățește dispoziția lui Stewart.

Henry îi zâmbi recunoscător. Marc era absolut necruțator pe terenul de dragonbol, dar cu atât mai drăguț în afara lui. Se așeză pe vine lângă ei, iar lui Henry i se păru că un întreg dulap de haine s-ar fi așezat în genunchi.

— Mai sunt patru săptămâni, spuse Marc și smulse, pierdut pe gânduri, o floare mică din pământ. Și asta înseamnă pentru ciclul al șaptelea că ne vom lua rămas bun. Nici nu-mi pot închipui cum va fi anul următor, după ce voi fi nevoit să părăsesc Șapte Focuri și pe dragonul meu.

Henry și Lucy încuviințară. Ei mai aveau încă șase ani de școală de petrecut la Șapte Focuri. Și cu toate astea, gândul că

într-o bună zi vor fi nevoiți să-și părăsească dragonii le făcea
inima grea.

De ce ești acum așa de trist? îl întrebă Phoenix, care putea
simți sentimentele lui Henry.

— Tocmai vorbeam despre anul al șaptelea care ne va părăsi
în curând, i se confesă Henry.

Phoenix strânse cât putu de tare coada sa în jurul lui Henry.
Noi n-o să ne despărțim niciodată, spuse el, și Henry zâmbi.
Mângâie solzii tari de pe pieptul lui Phoenix, care străluceau
roșiatic sub lumina lunii.

Lucy și Henry zăceau, după noaptea mult prea scurtă, obo-
siți în bibliotecă și ascultau lecția ținută de Master Nicolas.

Profesorul își ridicase mâna dreaptă. Cu toate că era o tem-
peratură destul de plăcută, purta mănuși de lână cu vârfurile
degetelor tăiate, pentru a răsfoi mai ușor paginile cărților. Etajul
cel mai de jos al bibliotecii era săpat, adânc de tot, în stânca ce
forma fundația Cetății Norilor. Nici măcar vara nu se făcea cald
aici.

Cele patru degete ale profesorului (nu se știe cum și-l pier-
duse pe cel mic) împungeau prevenitor aerul.

— Peste patru săptămâni aveți examenele de încheiere de
an. Și până atunci, trebuie să-i cunoașteți pe toți foștii călăreți ai
dragonilor voștri. La fel și anii când aceștia au călărit acești dra-
goni și, desigur, meritele lor.

Un oftat străbătu întreaga clasă.

— Nu, nu, nu, oameni buni. Să gândim 100% pozitiv!
Nu avem niciun motiv de îngrijorare, strigă Arthur, cel mai bun
prieten al lui Henry, care din păcate încerca uneori să facă pe
atoateștiutorul.

— Alianța aceasta a celor Șapte Focuri nu există decât de ceva mai mult de șapte sute de ani, spuse el rămânând apoi pe gânduri, de parcă ar fi calculat ceva. Și pentru că fiecare călăreț petrece șapte ani alături de dragonul său, înseamnă că avem de memorat date și informații despre numai 102 călăreți.

Un nou oftat străbătu clasa, iar Arthur privi uimit în jurul său.

— Ce-i cu voi? Eu deja știu totul despre foștii călăreți ai lui Pyrothargas. Știam deja cu mult înainte ca Master Nicolas să ne dea tema asta.

Timothy scotoci prin geanta lui după un defender, o mică bilă din lemn, care era utilizată în cadrul jocului de dragonbol. Ținti și aruncă.

Se auzi un poc! și Arthur amuți speriat. Aruncarea lui Timothy avusese efect. Dar pentru că Arthur își scotea, în afară de ochelari, și coiful pentru dragonbol numai când se culca (ce e sigur, e sigur), lovitura primită cu acel defender nu duruse prea tare.

Dar Arthur se speriasse.

— 100% negativ? se maimuțări Timothy. În afară de unchiul meu, care mi-a povestit mai demult că a fost ales să vină la Șapte Focuri, nu știu de niciun alt fost călăreț al lui Sânge Regal.

— Mda, asta înseamnă că acum ai mai mult de învățat și mai puțin timp pentru jucat dragonbol, replică neclintit Master Nicolas.

Toții copiii, în afară de Arthur și de Henry, bodogăniră nemulțumiți.

— Ce-i cu tine? se întoarce Timothy către Henry. De parcă tu ai fi în stare să reții mai mult de trei lucruri deodată.

Henry rânji și-și încrucișă brațele deasupra capului și începu să se legene pe picioarele din spate ale scaunului.

— Ia gândește-te puțin! Phoenix de-abia ce a eclozat. Eu sunt primul lui călăreț. Deci nu am prea mult de învățat.

Master Nicolas îl privi uimit. Ridică din sprâncene și fruntea i se încreți.

— Bună încercare, Henry!, spuse el. Credeam că ai priceput că tu trebuie să îi înveți pe foștii călăreți ai lui Happy, dragonul de foc cu un singur corn.

Henry aproape că se prăbuși de pe scaun. Picioarele din față ale scaunului bubuiră pe podeaua din piatră a sălii bibliotecii.

— Nu poate fi adevărat!

Timothy și Lucy chicotiră, făcând haz de necazul lui Henry.

Master Nicolas continuă, deloc impresionat.

— Există două posibilități pentru a învăța numele lor. Ori vă petreceți timpul aici în bibliotecă, tocind cărțile despre dragonii voștri, sau ascultați poveștile dragonilor, povestite de ei înșiși.

— Pozitiv, spuse Arthur. Eu le-am făcut pe ambele.

Lui Henry îi venea să-l pocnească pe prietenul său cu altă bilă de lemn în cap. Nu avea niciun chef să se îngroape în bibliotecă sub un vraf de cărți. La fel de puțin avea chef să-l chestioneze pe Happy. Bătrânul morocănos s-ar fi lăsat mult rugat și apoi i-ar fi povestit cu lux de amănunte toate faptele sale eroice.

Henry oftă și stabili legătura cu Phoenix.

Bună dimineața, Henry!, îl salută vesel tânărul dragon, dar suna încă destul de adormit.

— Bună, Phoenix! replică Henry și îi povesti despre sarcina sa. Cred că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să-l întreb pe Happy.

Phoenix era brusc treaz de-a binelea. *Este minunat!*, se bucură dragonul. *Îmi povestești apoi și mie ce ți-a relatat Happy?*

Spre deosebire de Phoenix, Happy se entuziasma pentru orice lucru nou pe care îl învăța. Și dispunea de o memorie uriașă.

— Ești aproape un tocilar precum Arthur, oftă Henry.

Un tocilar? Precum Arthur?, întrebă Phoenix bucuros. *Asta este ceva foarte tare. Nu-i așa?*

— Depinde cum privești chestia asta, îi răspunse Henry și întrerupse conexiunea cu dragonul său, pentru că Master Nicolas începuse să le povestească despre marea despărțire.

— În ultima zi de școală, toți călăreții din al șaptelea an trebuie să se despartă de dragonii lor. Legătura care i-a ținut uniți timp de șapte ani va fi întreruptă. Întotdeauna a fost așa. Și așa va fi mereu.

— Dar este așa de nedrept, se plânse Lucy. De ce nu putem rămâne legați pentru totdeauna cu dragonii noștri?

Master Nicolas își încrucișă brațele sub mânecile largi ale halatului său și zâmbi plin de compasiune.

— Pentru totdeauna este un concept cam larg, Lucy. Pentru noi, pentru totdeauna înseamnă o viață de om. Dar pentru dragonii noștri, înseamnă câteva mii de ani.

— Ei, și ce dacă? se amestecă Timothy în vorbă. Atunci am putea să ne împărtășim măcar viața noastră, așa de scurtă cum e.

Master Nicolas clătină blând din cap.

— Nu așa funcționează alianța noastră de la Șapte Focuri. Dragonii voștri au nevoie de voi, la fel cum au avut nevoie și de foștii lor călăreți. Timp de șapte ani. Apoi, chiar după ce veți rupe legătura cu dragonul vostru, veți rămâne pentru totdeauna legați de Șapte Focuri. Vă veți implica pentru tot restul vieții voastre pentru ca această alianță să continue. La fel ca toți ceilalți călăreți ai dragonilor de dinaintea voastră. Voi sunteți răspunzători ca Șapte Focuri să nu fie descoperită niciodată și pentru ca toate încercările oamenilor curioși de a ne dezvălui existența să fie împiedicate. Și pentru asta, este nevoie de mai mult de un călăreț pentru fiecare dragon.

Master Nicolas se opri atunci când observă figurile triste ale elevilor săi.

— Hei, asta nu-i un motiv să faceți fețele ăstea lungi. Vă vor rămâne amintirile comune cu dragonii voștri. Cele minunate și cele aventuroase, și cele fericite, și cele triste, și cele liniștite, și cele mărețe.

Își băgă mâna într-un fald al halatului său și scoase de acolo un lăntișor de care era atârnat un pandantiv în formă de lacrimă.